

พระยอดธง"พระเจ้าตาก"กรูวัดพลับ บางกะจะ จันทบุรี

นำเสนอเมื่อ : 16 มิ.ย. 2552

พระยอดธง"พระเจ้าตาก" กรูวัดพลับ บางกะจะ จันทบุรี

พระเครื่อง

เป็นประติมากรรมที่จำลองรูปสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าใน
หมิ่นขนาดเล็ก เพื่อสามารถนำติดตัวไปบูชา
เป็นเครื่องยึดเหนี่ยวทางใจ ความเป็นสิริมงคล
และเป็นเครื่องคุ้มครองภัยอันตรายต่างๆ
รวมไปถึงการสืบพระพุทธศาสนา ดังจะเห็นได้ว่า แต่ละเมือง
แต่ละจังหวัดที่มี
ประวัติศาสตร์อันยาวนานมักจะมีการสร้างพระเครื่องอันมี
ศิลปะและเอกลักษณ์ของแต่ละเมืองไว้เป็นพุทธานุสรณ์
อาทิ เมืองลำพูนก็มี พระรอด พระคง
ศิลปะสกุลช่างหริภุญไชย, พระซุมกอ เมืองกำแพงเพชร,
พระหุยาน ลพบุรี หรือ พระรวง เมืองศรีสัชชนาลัย สุโขทัย
เป็นต้น

ทางด้านชายฝั่งทะเลตะวันออก
ก็มีของดีไม่น้อยหน้าเมืองใดโดยเฉพาะจังหวัดจันทบุรี

ดินแดนที่อุดมไปด้วย พืชพันธุ์ธัญญาหาร
ผลไม้หลากหลายชนิด แผลงกำเหนิดพลอย ที่โด่งดังไปทั่วโลก
และเป็นเมืองสำคัญที่มี
บันทึกอยู่ในหน้าประวัติศาสตร์ของชาติไทย นอกจากนี้
เมืองจันทบุรี ยังมีพระเครื่องอันโด่งดัง

ประจำจังหวัดอีกด้วย ที่รู้จักกันในนาม "พระยอดธง
พระเจ้าตาก วัดพลับ บางกะจะ" ที่มาของ พระยอดธง
พระเจ้าตาก วัดพลับ บางกะจะ มีที่มาเกี่ยวเนื่องกับ
ประวัติศาสตร์การกษัตริย์ของ สมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช
อย่างไร ทำไมจึงเรียก พระยอดธง นี้ว่า
พระยอดธงพระเจ้าตาก มีมูลเหตุดังนี้

สมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช มีพระนามเดิมว่า สิน
เป็นคนไทยเชื้อสายจีน พำนักอยู่ในกรุงศรีอยุธยา
ต่อมาได้เข้ารับราชการทาง หัวเมืองเหนือ
มีความดีความชอบ จนได้รับแต่งตั้งเป็น เจ้าเมืองตาก
พุทธศักราช ๒๓๐๙ พม่ากรีฑาทัพ มาล้อมกรุงศรีอยุธยา
พระยาตาก ถูกเกณฑ์ลงมาช่วยรักษาพระนคร
ได้เป็นผู้นำต่อสู้กับพม่า อย่างเข้มแข็ง รักษาพระนคร
ไม่ให้พมามุกเขากรุงได้ มีความดีความชอบ ได้เลื่อนยศเป็น
พระยาวชิรปราการ เจ้าเมืองกำแพงเพชร ถึงคราวชะตา
บ้านเมืองถึงกาลวิบัติ จึงดลบันดาลให้ พระเจ้าเอกทัศ
เกรงสนมกรม ในแควหวแตกมากกว่ากลัวจะเสียกรุง
จึงออกคำสั่งว่า ผู้ใดจะยิงปืนใหญ่ตอง
ขออนุญาตจากศาลาลูกขุนเสียก่อน พระยาวชิรปราการ
ซึ่งบัญชาการอยู่ทางด่านตะวันออก เห็นพม่ารุกไล่เข้ามา
ก็ยิงปืนใหญ่ตองโดยพลการ

ไม่ได้ขออนุญาตจากศาลาลูกขุน มีเจตย์ฟ้องแทบถูกลงโทษ
แต่ด้วยเคยมีคดีความชอบมาก่อน จึงโดนภาคทัณฑ์ไว้
นับเป็นความโง่เขลาเบา
ปัญญาของชนชั้นปกครองในขณะนั้น ด้วยเหตุนี้
ทำให้พระยาวชิรปราการ เกิดความท้อแท้ และเล็งเห็นว่า
กรุงศรีอยุธยาคงจะแตกในไม่ช้า อยู่ต่อไปก็ไร้ประโยชน์
จึงได้รวบรวมสมัครพรรค พวก รวม ๕๐๐ คน
ตีฝ่าทัพพม่าออกไป
